

fornuftigvis ikke være Tale om; thi dette Thing vilde jo ikke være i Stand til, selv med sin bedste Villie og med Enstemmighed, at omstøde nogen i Landstinget lovlig tagen Beslutning. Naar det ærede Medlem altsaa tror, at jeg kunde have sigtet til noget Sligt, er det en altsor stor Høflighed fra det ærede Medlems Side. Jeg tør sige, at jeg dog maatte have givet det ærede Medlem Anledning til at tro, at jeg skulde have sagt Noget, der var saa fuldstændig abberitisk. Derom kan der ikke være Tale. Men hvad der foreligger, er, at en vis bestemt Grundlovsbestemmelse, der angaar Sammensætningen af det andet Thing, har faaet sin lovlige Fortolkning i det andet Thing, og at et enkelt Medlem, støttet af andre Medlemmer i dette Thing, finder, at den Afgjørelse, som det andet Thing har taget, ikke konvenerer dem, og at de derfor søge ved et privat Lovforslag at omstøde den lovlig tagne Beslutning. At der er noget Ulovligt deri, kan der ikke være mindste Tale om; thi Lovforslaget vilde ikke forelægge her til Behandling, hvis der var noget Ulovligt i det, det sæler jeg mig overbevist om, at den ærede Formand vilde drage Omsorg for. Men jeg paa- staar, at, naar en Bestemmelse lovlig er fortolket af det andet Thing, og enkelte Medlemmer her finde, at det andet Thing ikke har været heldigt i at fortolke dette Punkt i Loven, men mene, at det bør fortolkes paa en anden Maade, saa kan dette Thing ikke paa dette Omraade indbringe et privat Lovforslag med Haab om der at følges af det andet Thing. Jeg gad vende Spørgsmaalet om: Dette ærede Thing skulde have fortolket en Bestemmelse i Valgloven paa sit eget Omraade, og Landstinget skulde ved privat Initiativ være kommet med et Lovforslag for at omstøde den Beslutning, der var tagen her i Thinget — thi Landstingets Beslutninger tages jo ikke ved Lov, men i Beslutningsform — og gjøre en anden Fortolkning gjældende; jeg gad da vidst, hvad man vilde besvare en saadan Handling med? Jeg er overbevist om, at det ærede Medlem, som sidder her lige ved mig (S. A. Hansen), med Rette — thi deri vilde jeg holde med ham — vilde tage endnu stærkere paa Veie i den Anledning, end nu for et Dieblis siden; thi dette kalder jeg ikke, at der tages skyldigt Hensyn af det ene Thing til det andet. Om Ulovlighed eller om at omstøde en lovlig tagen og udført Beslutning har der ikke med et eneste Ord været talt. Der er Tale om, hvad det ene Thing skylder det andet, og finder Thinget det ikke, saa finder jeg, at Regjeringen skylder det andet Thing ikke at støtte Indgreb af denne Art i de Lovgivningsbestemmelser, der angaa Sammensætningen af det andet Thing.

Talmer: Den ærede Minister har sagt, at med Hensyn til Anvendelsen af § 48 i Valgloven skulde Landstinget være den eneste kompetente Autoritet, og den ærede Minister har

atter og atter sagt, at vi ved at vedtage disse Bestemmelser omstøde en Beslutning, som Landstinget gyldig har fattet. Jeg maa nedlægge den bestemtteste Indsigelse herimod. Vi omstøde ikke nogen Beslutning, Landstinget har fattet, saaledes som det ærede Medlem for Svendborg Amtz 3die Valgkreds (S. A. Hansen) tidligere har gjort opmærksom paa. De Beslutninger, Landstinget har fattet angaaende de foregaaende Tilfælde i Henshold til den nu bestaaende Lovgivning og i Henshold til den Fortolkningsret, som det ifølge Grundloven har i saa Henseende, omstødes ikke og røres ikke. Men det maa vel erindres, hvad det forekommer mig, at hvoften den ærede Minister eller det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) tilstræffelig have haat Die for, at hvad angaar den Fortolkning, som Landstinget har gjort gjældende i det paagjældende omtalte Tilfælde, da har det gjort den gjældende som Domstol, idet det her har den samme Ret til at anvende Loven, som Domstolene have i alle mulige Tilfælde. Denne Ret har ethvert af de to Thing med Hensyn til Paafjendelsen af deres Valgs Gyldighed; men det er ikke nogen Lovgivningsmagt eller en Del af en Lovgivningsmagt, det gjør gjældende, og den Fortolkning forekommer mig bestandig at gaa igjennem baade, hvad den ærede Minister og hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds har sagt. Skulle vi her i Folkethinget være udelukkede fra at stille Forslag om Forandringer i den Del af Valgloven, som angaar Landstingsvalgene? Og kunne vi siges, naar vi gjøre det, at tilsidefætte noget skyldigt Hensyn til Landstinget? Skulde dette være Tabu for os, et helligt Omraade, hvor vi ikke havde Ret til at tale med? Jeg kan ikke fortaa det; jeg har aldrig hørt noget lignende. Det er meget muligt, at Landstinget ikke vil bisalde disse Forslag. Nei, det er noget, vi ere vel vant til i Folkethinget, at, hvad der kommer herfra, ikke altid og maafee i Almindelighed ikke finder Naade for det andet Things Dine, og den ærede Minister maa jo særlig kjende det andet Things Følelser i saa Henseende. Jeg tvivler derfor ikke paa, at, naar han med saa stor Styrke udtaler sig om, at Landstinget deri vil se en Tilsidefættelse af skyldige Hensyn, en Del af Landstinget da muligvis kunde opfatte Sagen paa samme Maade — den ærede Minister maa jo vide det —, men at det skulde have Ret deri, maa jeg paa det Allerbestemtteste bestride. Jeg kan heller ikke indrømme, at, dersom Landstinget fandt enkelte Bestemmelser i Folkethingets Valglov uhenigtsmæssige, det saa ikke skulde have moralisk Ret til — thi Andet er her ikke Tale om — at komme med et Forslag til en Forandring deri. Det er en Ret, som virkelig begge Thingene have og maa have. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) yttrede om dette Punkt, at det var uheldigt at gjøre Indskrænkninger i Valgbarhedsbestemmel-